

“ทำไมทฤษฎีเป็นธรรมที่เน้นซ้ำ”

เทศน์ที่ สถานปฏิบัติธรรมป่าวิเวกสิกขาราม อ.พล จ.ขอนแก่น

พระอาจารย์วิชัย กัมมสุทโธ ๔ เมษายน ๒๕๕๒ (เย็น)

แนะนำไปก็ไม่เข้าใจ ไม่รู้จักเหตุแห่งความเจริญเหตุแห่งความเสื่อม จึงว่า ยากสอนยาก เมื่อเข้านี้พูดเรื่องทฤษฎี พูดเรื่องธรรมที่เน้นซ้ำ ธรรมที่เน้นซ้ำคือทฤษฎีมานะ ตัณหา นี่เป็นธรรมที่เน้นซ้ำ เน้นซ้ำต่อการบรรลุธรรม นี่เมื่อเข้ายังพูดให้ฟัง คำว่าทฤษฎี คือความเห็น เห็นไปอย่างนั้นเห็นไปอย่างนี้ เห็นไปเรื่องนั้นเห็นไปเรื่องนี้ สารพัดจะ เห็น ความเห็นนี้มันมาจากความรู้ พอรู้ไปมันก็เห็นอย่างนั้นเห็นอย่างนี้ เห็นแล้วมันก็ เลยไปติดยึดโดยไม่รู้ตัว ว่าเป็นกูเห็น ยึดความเห็นว่าเป็นของกูตัวกูนั้นเอง เป็นของเรา เป็นเรานั้นเอง ความเห็นตัวนี้มันเลยบัง จึงเหมือนกับแก้วน้ำที่น้ำเต็มแก้ว ใส่น้ำใหม่ เข้าไปไม่สามารถใส่ได้สิ้นทั้งหมด เพราะอะไร เพราะความเห็นนี้มันยึดเอาไว้ ยึด ความเห็นเก่าๆไว้หมด เหมือนของที่กลัวอยู่ไม่หาย ไม่สามารถจะรับน้ำได้ มันจึงเน้น ซ้ำ เพราะอะไร เพราะไม่มีการพัฒนาตัวเอง อยู่ที่ยกหยุดนิ่งอยู่ตลอดเวลา ใครทำให้ ตัวเองหยุดนิ่ง ตัวอวิชชานั้นเอง นี่ละให้หยุดนิ่งต่อการเจริญขึ้นนะ แต่ไม่หยุดนิ่งต่อ การเสื่อมลง เพราะอวิชชาเป็นเหตุย่อมนพาไปสู่ความเสื่อมลงในที่สุด นี่ละตัวทฤษฎีคือ เห็นนะ เรื่องนี้เห็นอย่างนี้ เรื่องนี้เห็นอย่างนี้ เรื่องนี้ว่าเห็นอย่างนี้เห็นอยู่ แล้วไป ยึดความรู้ความเห็นอยู่ตลอด จึงไม่รู้ว่า ความรู้ความเห็นตรงนี้มาจากไหน ก็เคยแนะนำ พระชิตินี่เหมือนกัน คนเราเกิดมาตั้งแต่เกิดนะ ใครเคยเป็นแม่คนนะ ใครที่เคยเป็นพ่อ คน เด็กเกิดมาใหม่ๆนี้มีความรู้ความเห็นใหม่ มีแต่อะแ้วๆออกมา พอหิวร้องอะแ้วๆ แม่เอานมให้กิน เด็กจะเกิดการเรียนรู้แล้วนะ ว่าถ้าร้องแบบนี้แม่เอานมให้กิน นี่ความรู้ ความเห็นเกิดแล้วนะ เพราะฉะนั้นพฤติกรรมที่เด็กจะออกมา ก็จะเกิดจากการเรียนรู้ ทั้งหมด เพราะนั้นเด็กจะเรียนรู้ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางสัมผัสอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่เป็นข้อมูลในการเรียนรู้นี้มีทั้งบวกทั้งลบ โดยสมมติว่าติดกับไม่ติดตลอดเวลา เด็กจะ ได้รับการฝึกฝนความรู้ความเห็นตัวนี้อยู่ตลอด จนมาเป็นผู้ใหญ่จนถึงแก่จนถึงลงโลง ก็ ได้รับการเรียนรู้ฝึกฝนความรู้ความเห็นนี้มาตลอด เมื่ออยู่กับมันมาตลอดทุกวันทุกคืน ก็สำคัญว่าความรู้ความเห็นนี้เป็นตัวเรา เป็นของเรา เป็นตัวตนของเราโดยอัตโนมัติ เพราะสิ่งที่คุ้นเคย คุ้นเคย คุ้นเคยบ่อยๆย่อมเกิดความเห็นความสำคัญขึ้นมาว่า ต้องเป็น

อย่างนั้น อย่างนั้น จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ความที่สำคัญว่าต้องเป็นอย่างนั้น อย่างนั้น
อย่างนั้น จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ จึงเกิดอุปาทานเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว นี่เป็นมูลเหตุของ
อนุสัยจะเกิดขึ้นได้ อนุสัยจะเกิดขึ้นได้ ที่จะนอนเนื่องในขันธสันดานได้คือขั้น ๕
นั่นเอง จะนอนเนื่องได้ก็เพราะความเคยชิน เคยทำเคยรู้อย่างนั้นมาบ่อยๆ จึงสำคัญว่า
ต้องเป็นเช่นนั้นๆ นี้ความเห็นผิดจึงเกิดขึ้น อุปาทานจึงเกิดขึ้น นี้ละต้นตอของสมมติ
แท้จริงความรู้ความเห็นในเรื่องหนึ่งๆนั้น ถ้าเด็กเกิดตั้งแต่ที่แรก เราย้อนไปดูการเกิดที่
แรก เขาไม่มีความรู้ความเห็นเหล่านี้เลย อุปาทานในสิ่งเหล่านี้เขาไม่มีเลยนะ พอมา
เรียนรู้ขึ้นมาจึงมีอุปาทานเกิดขึ้น เพราะนั้นความรู้ความเห็นนี้มันไม่มีตั้งแต่ต้น มาเรียน
ในโลกก็เป็นของโลกทั้งหมด แล้วจะสำคัญว่าความรู้ความเห็นเหล่านี้เป็นของเรา เป็น
เราเป็นตัวตนของเราได้อย่างไร นี่ลองพิจารณาดูสิ ก็ที่แรกมันไม่มี มันมาเรียนรู้ทางตา
หูจมูกลิ้นกาย แล้วเลยสำคัญขึ้นมา เหมือนหุมนันได้เรียนรู้การแข่งขันฟุตบอล อย่าง
ยกตัวอย่างแมนเชสเตอร์กับลิเวอร์พูล เมื่อหูได้รู้ว่ามีการแข่งขันกันมันจะเรียนรู้เข้าไป
ทีมนี้ฉันชอบไม่ชอบมันจะตั้งเอาไว้ เมื่อทีมที่ฉันชอบมันก็จะยินดีเมื่อชนะ เมื่อแพ้ก็จะ
เสียใจ แท้จริงทีมนั้นมันก็แข่งขันกันอยู่ตลอดชั่วนาตาปีของเขาตั้งแต่เขาตั้งทีมมา เขาก็
เป็นของเขาอย่างนั้นเพื่อรายได้ของเขา ไม่เห็นเกี่ยวข้องกับอะไรกับเราเลย แต่ทำไมไป
ยินดียินร้าย ก็เพราะความไปสำคัญไปตั้งเอาไว้นั่นเอง ความรู้ความเห็นเหมือนกัน เมื่อ
ได้เรียนรู้ว่าอย่างนี้จะได้กินนมนะ เขาก็จะแสดงพฤติกรรมอย่างนี้ เขาตั้งเอาไว้แล้ว
เขาเรียนรู้แล้ว ก็จะเป็นอย่างนั้นขึ้นมา เหตุนี้ความรู้ความเห็นทั้งหมดนี้ มันจึงเป็นสิ่ง
สมมติหมดเลย เป็นสิ่งที่มาภายหลังทั้งหมด ท่านจึงให้ปล่อยวาง เพราะมันไม่มีจริง
ตั้งแต่ที่แรกแล้ว แล้วจะไปเอาอะไรกับมัน ของมันไม่มีตั้งแต่ที่แรกแล้ว มันเป็นของ
โลก เมื่อเป็นของโลกก็ต้องคืนให้โลก จะไปกล่าวดูไปลักขโมยเขาว่า ความรู้ความเห็น
อย่างนี้เป็นของเราได้อย่างไร เป็นเราเป็นตัวตนของเราได้อย่างไร เหตุนี้ความรู้
ความเห็นเหล่านี้เขาแค่อาศัยระลึกไว้ว่าเมื่อ ณ เหตุการณ์ ณ เวลานั้น ได้เกิดเหตุการณ์
ได้เกิดสภาวะธรรมเกิดขึ้นอย่างนี้ๆ สมมติเรียกว่าเป็นอย่างนี้ๆ แค่นั้น ปัจจุบันอาจจะไม่
เกิดก็ได้ ถ้าเหตุปัจจัยมันเปลี่ยนแปลง เหตุนี้เราจึงต้องเฝ้าดูปัจจุบันธรรม เฝ้าดูตัว
ปัจจุบัน ว่าวิถีสภาวะธรรมมันจะผลัดกันไปทางไหน มันจะแสดงตัวออกมาอย่างไร
เหมือนเราคิดว่า หลังคาศาลานี้เอาสัก ๔ เมตรก็พอ จะได้ไม่สูงมากไม่สิ้นเปลืองเยอะ
พอเอาจริงพระพุทธรูปขึ้นมาสูง ๓ เมตรเก๋ากลับมา ถ้าไปใส่ก็ติด แล้วจะไปวางพระอยู่

บนพื้นที่ไม่ได้ ก็ต้องวางให้สูงหน่อย สูงมากก็ต้องทำมากเราก็เลยแค่ ๖๐ เซนฯ รวมไปถึงหมดแล้วพระนี่ก็ประมาณ ๔ เมตรเศษๆ หนึ่ง เหตุนี้เราก็จึงต้องไปทำหลังคายกขึ้นไปอีก ๔๐ เซนฯ แล้วตีฝ้าลดลงมา ๑๐ เซนฯ ให้มันตีได้ก็จะเป็น ๔ เมตร ๓๐ เพราะตรงขอบซุ้มพระนี่จะต้องมีเดือยที่ต้องยกขึ้น นี่พระเป็นกำหนดศาลาความสูงของศาลา เราคิดได้เราเห็นได้ว่าอย่างนี้ๆ แต่ปัจจุบันธรรมมันไม่ใช่ เขาเปลี่ยนแปลงเราก็ต้องเปลี่ยนแปลงตามเขา เพราะอะไร เพราะความเห็นทั้งหลายที่เราคิดขึ้นมา ก็คิด ณ เวลานั้นด้วยเหตุปัจจัยอันหนึ่ง แต่เมื่อเหตุปัจจัยมันเปลี่ยนแปลงเราก็ต้องพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง นั่นละไม่ยึดมั่นถือมั่นในความเห็นความรู้ ไปตามปัจจุบันธรรมตรงนั้น ไม่มีความขัดเคืองในใจ ไม่นั่นก็จะต้องขัดเคืองใจว่าเขาเอาพระมาให้ฉันลำบาก เรามองแง่สภาวะธรรมว่าธรรมะเขาจัดสรรให้ ธรรมะเขาจัดสรรให้ศาลาสูงขนาดนี้ก็ทำไปตามเขา พระเขากำหนด ไม่ใช่เรากำหนด นั่นคือเหตุปัจจัย ความเห็นเก่าๆเราก็สามารถจะปล่อยวางได้ ความโทสะก็ไม่มี ถ้าไปยึดความเห็นเก่าก็จะคิดว่า มาทำให้ฉันลำบาก ก็จะขัดเคืองยินร้ายเกิด เหตุนี้เอาตมาจึงเคยบอกไว้ว่า รู้รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสธรรมารมณ์สัมผัสตาหูจมูกกลิ่นกายใจ รู้ขึ้นมา รู้ไม่ใช่เพื่อยินดียินร้าย รู้นั้นเพื่อให้รู้เหตุปัจจัยของปัจจุบันธรรมนั้น เพื่อเราจะได้ปฏิบัติให้เหมาะสมต่อเหตุปัจจัยนั้น ไม่ใช่บริหารจัดการด้วยนะ คำว่าบริหารจัดการยังอาจจะติดภาพของอดีตที่อยู่ เอาตมาใช้คำว่า จะได้ปฏิบัติให้เหมาะสมต่อเหตุปัจจัยนั้น คำว่าเหมาะสมต่อเหตุปัจจัยนั้นละคือตัวมันขึ้นมาปฏิบัติทานั่นเอง ความเป็นกลางนั่นเอง ไม่ใช่ของใคร เพราะฉะนั้นรู้ไม่ใช่เพื่อยินดียินร้าย รู้นั้นเพื่อให้รู้ว่า เหตุปัจจัยปัจจุบันนั้นเราจะปฏิบัติอย่างไรให้เหมาะสมต่อเหตุปัจจัยนั้นต่างหาก เหตุนี้ถ้าเรารู้จักสำเนียงกระวังหรือตั้งเจตนาให้ตรง ตั้งแค่นี้ก็ได้ ว่ารู้ไม่ใช่เพื่อยินดียินร้าย รู้เพื่อให้รู้เหตุปัจจัยได้ปฏิบัติให้เหมาะสมต่อสภาวะธรรมตอนนั้น แคเรที่ตั้งจิตไว้อย่างนี้ มันก็จะละตัวยินดียินร้าย ละอุปาทานในตัวทันที แค่นี้เป็นสังจธรรมขึ้นมา นี่ละเหตุนี้ความเห็นทั้งหลายนี้ ถ้าเราไปติดยึดความเห็นเก่าๆ ความรู้เก่าๆ นั่นก็คือการไปติดยึดสัญญา นั่นเอง พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสไว้ว่า “อะติตัง นานวาคะเมยยะ นปีปะฎักังเฆ อะนาคะตัง ผู้มีปัญญาไม่ควรทำสิ่งที่ล่วงแล้วให้มาตามในจิต” เพราะสิ่งใดล่วงไปแล้วพ้นไปแล้ว ไม่มีแล้ว วางเปล่า “ไม่ควรทำสิ่งที่ยังไม่มาถึงให้มาตามในจิต” เพราะสิ่งที่ยังไม่ถึงก็ยังไม่ได้ประสบ ยังไม่มีวางเปล่าเหมือนกัน นี่หน้าว่างหลังว่าง มันว่างของมันอยู่แล้วไม่มีตั้งแต่ต้น แต่สัญญาความ

อุปาทานในสัญญาจึงเห็นว่ามันมี นี่คือความเห็นที่ผิด เป็นอุปาทานอันหนึ่งเกิดขึ้นใน
ความเห็นอันนี้ เป็นมิจฉาทิฏฐิ เหตุนี้จึงไม่ทันปัจจุบันไม่รู้สภาวะปัจจุบัน เพราะ
อะไร เพราะติดนิสัยก็คือนิมิต ไม่รู้เหตุปัจจัยว่าจะต้องทำอะไร นั่นละติดความรู้
ความเห็นเก่าๆ ความรู้ความเห็นทั้งหมดมันไม่มีตั้งแต่ต้นนะ ตอนเกิดมาใหม่ๆไม่มีนะ
เรามาเรียนรู้ทั้งนั้นนะ เรียนรู้ทั้งผิดทั้งถูกไว้ละ เมื่อเรียนรู้ผิดเรียนรู้ถูกไว้ จึงเป็นกรรม
ของเราเอง เพราะเราสร้างกรรมไว้แล้ว ที่เรียนทั้งผิดทั้งถูกนั่นละคือสร้างกรรมไว้แล้ว
สร้างความเห็นอันนั้นไว้แล้ว เมื่อมาปัจจุบันธรรมเราปฏิบัติธรรม เราจึงต้องมาใช้
กรรมตัวนี้ ก็ต้องมาใช้สติปัญญาที่ปัจจุบันนั่นเอง เพื่อให้วินิจฉัยปัจจุบันนั่นเอง
เพื่อให้เท่าทันไม่เห็นไปสู่ความเห็นผิด ความไปยึดมั่นในความเห็นทั้งหลาย ในอดีต
นั่นเอง นี่จึงเป็นปัญหาที่เราต้องมาแก้ เพราะเราสร้างกรรมไว้แล้วจะโทษใคร เมื่อ
กรรมมันเกิดแล้วก็ต้องมาแก้ แก้ไขที่ปัจจุบันธรรมนั่นเอง ไม่ให้หลงเข้าไปสู่ความรู้
ความเห็น คนที่ไม่ยึดมั่นถือมั่นในความรู้ความเห็น คนนั้นจึงเหมือนแก้วที่ว่าง หงาย
พร้อมรับน้ำใหม่เข้าไปตลอด คนที่ยึดถือความรู้ความเห็นไว้มาก ก็เหมือนแก้วที่เต็ม
ไม่สามารถรับน้ำใหม่ได้ หรือเหมือนถ้วยที่กล่าวไม่สามารถรับน้ำได้ นั่นละตัวทิฏฐิ
แล้วก็มีตัวมานะตามมา จึงเป็นธรรมที่เนิ่นช้า เพราะไม่สามารถจะเข้าสู่ปัจจุบันธรรมได้
โดยฉับพลัน การเข้าสู่สภาวะธรรมโดยฉับพลัน การรู้ธรรมะเข้าใจอรรถธรรมโดย
ฉับพลันนั้น ต้องเป็นการเรียนรู้ที่เห็นด้วยสติปัญญาเต็มเปี่ยม ด้วยสมาธิเต็มเปี่ยม
ด้วยศรัทธาความเพียรเต็มเปี่ยม ขณะจิตเดียนั่นเอง จึงจะสามารถรู้ได้โดยฉับพลัน แต่
คนส่วนใหญ่ไม่สามารถจะเข้าถึงตรงนั้นได้เพราะเหตุใด เพราะทิฏฐิเป็นตัวกั้น
ความเห็นเก่า เมื่อมีความเห็นเก่ามันขัดขวางไว้มันต่อต้านไว้ จึงไม่เปิดรับความรู้ใหม่
เข้าไป ศรัทธาจึงไม่เกิด วิริยะคือความเพียรที่จะฟังตั้งสติฟังก็ไม่เกิด สติที่จะโน้มลงสู่
ธรรมก็ไม่เกิด สมาธิตั้งมั่นก็ไม่เกิด ปัญญาที่จะวิจัยวินิจฉัยธรรมะที่ได้รู้ได้เห็นที่สัมผัส
ขณะนั้นก็ไม่เกิด เขาเรียกพลละ ๕ ไม่เกิด พลละ ๕ คือศรัทธาวิริยะสติสมาธิปัญญานั้น
เป็นพลังของจิตนั่นเอง พลังจิตคือพลละ ๕ นั่นเอง เมื่อไม่เกิดย่อมไม่สามารถที่จะรู้เห็น
ธรรมะโดยฉับพลันได้ เปรียบเสมือนคนที่ไม่มีการล้าง เหมือนเด็กเล็กๆจะไปแบก
ข้าวสารร้อยกิโลฯ ไม่สามารถจะแบกได้เพราะกำลังไม่ถึง ฉะนั้นคนนั้น การจะรู้เห็น
ธรรมะโดยฉับพลันขณะที่ฟังนั้น ไม่สามารถเกิดได้เพราะพลังไม่ถึง อะไรเป็นเหตุให้
พลังไม่ถึง ก็เพราะทิฏฐิคือความเห็นเก่าๆที่ยึดเอาไว้ ไม่ยอมหงายด้วยขึ้นรับน้ำใหม่

เหตุนี้ผู้ที่ได้ฟังธรรมบรรลुธรรมในพุทธกาล เขาจะกล่าวกับพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า พระองค์แสดงธรรมให้เราเห็นแจ่มแจ้ง เหมือนบุคคลชี้ทางแก่คนมืดบอด เหมือนของคว่ำมาหงาย เขาที่สสนะถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า เหมือนของคว่ำมาหงาย เหมือนชี้ทางให้แก่คนหลง เวลาที่ท่านบรรลุพระโสดาบัน ท่านจะกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า เช่นนี้ เพราะสามารถรู้ธรรมะโดยฉับพลันต่อพระพักตร์ เพราะศรัทธาวิริยะสติสมาธิ ปัญญาได้ทำหน้าที่เต็มผลกำลังของเขา รวมอยู่ในจิตดวงเดียวเป็นหนึ่งลงไป จึงจะสามารถทะลุทะลวงทุกสิ่งทุกอย่างได้ เหตุนี้พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสไว้ว่า ทิฏฐิเป็นธรรมที่เนิ่นช้า มานะเป็นธรรมที่เนิ่นช้า ตัณหาเป็นธรรมที่เนิ่นช้า เพราะธรรมชาติสามตัวนี้ เป็นธรรมชาติที่ขัดขวางไม่ให้รู้ธรรมเห็นธรรม ทำให้จิตนั้นไม่มีศรัทธาในการฟัง เพราะความเห็นเก่าๆมาค้ำ เอ๊ะ ท่านพูดมันไม่เคยได้ยินได้ฟังมา ไม่เหมือนที่เราเคยได้ยินได้ฟังมา หรือท่านพูด เอ๊ะ ไม่เหมือนหรือค้ำกับครูอาจารย์เรา นี่จะพูดขึ้นมา หรือท่านพูดไม่เหมือนกับองค์นั้นพูด ท่านพูดเพราะไม่เหมือนกับองค์นี้พูด ท่านพูดไม่ถูกหรือท่านยังไม่บรรลุธรรมเลย องค์นั้นบรรลุธรรมแล้วไม่ได้พูดแบบนี้ องค์นี้ยังไม่บรรลุธรรมไม่ใช่แล้ว นี่คืออะไร นี่ละคือความเห็นทั้งหมดเลย พอรู้มาองค์นี้บรรลุธรรม ยังไม่รู้ว่าท่านบรรลุธรรมจริงหรือไม่จริงไม่รู้หรือ เพราะเราไม่มีคุณธรรมเหนือท่านจะไปรู้ท่านได้อย่างไร รู้โดยการเชื่อเขาจึงเรียกว่าสัทพตพรามาส เชื่องมงายคั่นขาว นี่ตัวนี้ หรือรู้โดยที่เราเรียนรู้อมา ครูบาอาจารย์เราว่าอย่างนี้ท่านไม่ได้ว่าอย่างนี้ไม่ถูกหรือ นี่คือทิฏฐิความเห็นทั้งหมดเลย รู้เพราะว่าองค์นี้ยังไม่สำเร็จ ต้องพระอรหันต์ค่อยสอนเราได้ องค์นี้ไม่ใช่พระอรหันต์ อันนี้ก็ทิฏฐิความเห็นมันกั้นเอาไว้หมด นี่ความเห็นทั้งนั้นนะ นี่ทำให้เนิ่นช้า แต่หาไม่รู้ไปฐิตะไบลานเปล่า พระพุทธเจ้าตรัสว่าโมฆะบุรุษ แต่สอนลูกศิษย์ได้สำเร็จพระอรหันต์ทุกรูป แม้แต่ฌเณรก็ยังสำเร็จพระอรหันต์ ทำไมท่านสำเร็จได้ โปฐิตะยังไม่เป็นอรหันต์เลย มันแย้งกับความเห็นเราไหม นี่ละธรรมที่เนิ่นช้า มันมาขวาง เมื่อคิดอย่างนี้ศรัทธาต่อการฟังก็ไม่มี วิริยะจะใส่ใจฟังก็ไม่มี เพียรฟังไม่มี สติที่จะฟังก็ไม่มี สมาธิความตั้งมั่นแห่งจิตก็ไม่มี เพราะมันมีอคติเกิดแล้วในใจ ปัญญาที่จะรู้แจ้งเห็นเหตุเห็นผลก็ไม่มี เพราะไม่ได้ฟัง มีแต่นั่งไปอย่างนั้นเอง นั่งไปอย่างนั้นเองบางทีก็นั่งหลับ แล้วจะบรรลุธรรมโดยฉับพลันได้อย่างไร นำแปลกนะพระผู้มีพระภาคเจ้าแสดงธรรมออกไป ผู้ฟังบรรลุพระโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ มากมายมหาศาล ทั้งเทพเทวดามานั่งฟังทำไมท่านบรรลุธรรมเฉพาะพระพักตร์

ท่านไม่ได้ไปเดินจงกรมนั่งสมาธิไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง แค่นั่งฟังเฉพะะพระพักตร์
ทำไมท่านจึงบรรลุธรรม ก็เพราะท่านเหล่านั้นไม่มีทิฏฐิคือความเห็นมาด้าน นี้ไม่มีทิฏฐิ
คือความเห็นมาด้าน ท่านมีศรัทธาในการฟังเต็มเปี่ยม เพราะผู้แสดงคือพระศาสดา
นั่นเอง ท่านจึงมีความเพียรมีสมาธิมีปัญญาน้อมจิตเข้าสู่วิจัยตามธรรมที่ท่านแสดงทุก
บาททุกตอน จึงเข้าใจในธรรมนั้นจึงหลุดพ้นเฉพะะพระพักตร์ แต่เราไม่ปฏิบัติตามท่าน
ที่ผ่านทางมาแล้ว เราก็บอกว่าเป็นไปไม่ได้ ก็จริงก็เป็นไปไม่ได้เพราะเหตุปัจจัยเรามัน
ไม่มี พละ ๕ ของเรามันไม่มี ความไม่มีอคติของเราไม่มี เรามีแต่อคติ มีแต่ความงอຍ
เปลี้ยเสี่ยาไม่มีพละ ๕ มันก็เลยเป็นเหตุปัจจัยที่ไม่บรรลุธรรม ก็เป็นจริง เราพูดก็ถูก
ว่าไม่มี เพราะว่าเรามันไม่มีเหตุปัจจัย แต่ผู้ที่มีเหตุปัจจัยเหล่านี้ท่านก็สามารถบรรลุ
ธรรมโดยฉับพลันเช่นกัน ผู้ที่เข้าใจได้เช่นนี้ ย่อมลดความเป็นอคติทั้งหมดออกไป
เพราะไม่เชื่อโดยเข้าใจได้กับความเห็นของตัวเอง ในกาลามสูตรพระพุทธเจ้าจึงสอนหลัก
ความเชื่อ อย่าเพิ่งเชื่อเพราะเข้าใจได้กับความเห็นของเรา ทำไมถึงไม่ให้เชื่อ เพราะ
ความเห็นอย่างที่พูดให้ฟังเมื่อกี้มันเรียนมาตั้งแต่เกิดมา มันเป็นเรื่องของโลกของ
สมมติหมด แล้วจะไปเชื่อมันได้อย่างไร ถ้าเชื่อมั่นโดยทันทีก็ผิดพลาดได้ เพราะการ
เรียนรู้นั้นเรียนทั้งผิดทั้งถูกมา ต้องวินิจฉัยด้วยสติปัญญาเต็มเปี่ยมก่อนค่อยเชื่อ นั้น
ต่างหากจึงจะเป็นประโยชน์ วันนี้จึงพูดซ้ำให้ฟัง เมื่อเข้าใจไม่ได้ยินได้ฟังบางคนนะ ทิฏฐิ
เป็นธรรมที่เน้นซ้ำ ทำไมถึงเป็นธรรมที่เน้นซ้ำ ก็ด้วยเหตุผลที่พูดให้ฟังที่ผ่านมามีทั้งหมด
เหตุนี้เราต้องทำตนให้เป็นแก้วที่ว่าง หรือถ้วยที่หงายขึ้นพร้อมจะรับน้ำ การทำแก้วที่
หงายพร้อมรับน้ำแก้วที่ว่างนั้น คือการละความเห็นเก่าๆทั้งหมดออกไป วางทิ้งไว้ก่อน
ให้เปิดใจฟังวินิจฉัยความรู้ความเห็นใหม่ๆเข้าไป ไม่ใช่แค่เอาตมาพูดนะ ไม่ว่ารูปทาง
ตากระทบตา จะมีความรู้ความเห็นเก่าๆขึ้นมาวินิจฉัย ให้วางไว้ก่อน ให้พิจารณารูป
กระทบตาความรู้ความเห็นที่ปัจจุบันตรงนั้นนะล้วนๆเลยนะ เสียงกระทบหูเหมือนกัน
ให้วางความรู้ความเห็นเก่าๆออกไปหมด ให้พิจารณาเหตุปัจจัยที่เสียงกระทบหูความรู้
ทางหูที่ปัจจุบันตรงนั้น ว่ามันคืออะไร โดยไม่มีความรู้ความเห็นอะไรเข้ามาแทรกแซง
กลั่นกระทบจุมู กระทบลิ้น กระทบสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็ง แม้แต่ธรรมารมณ์ตัวคิดนึก
มันคิดอย่างนี้ก็ต้องวางทุกอย่างออกไปหมดความรู้ความเห็นเก่าๆ แล้วหยิบมันขึ้นวิจัย
ตรงๆ โดยปัจจุบันธรรมตรงนั้นนั่นเอง นี้ละที่พูดนี้คือตัวปัจจุบันธรรม ตัวปัจจุบัน
ธรรมซึ่งไม่มีแม้แต่วะไรต่างๆที่จะเข้ามาชักใบให้เรือเสี่ย เป็นเรื่องของสติปัญญา

ล้วนๆ ที่วินิจฉัยเหตุปัจจัยสภาวะธรรมที่ปัจจุบัน ณ ขณะจิตนั้นๆ โดยเฉพาะล้วนๆ จึงเห็นทุกอย่างตามความเป็นจริง ไม่มีสิ่งที่จะมาเคลือบแฝง จึงสามารถจะรู้เห็นตามความเป็นจริงได้ตรงๆและอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เน้นซ้ำเพราะความเห็นแก่ๆมันมาด้านไว้สังเกตใหม่ ถ้าใครดูตัวเองจะสังเกตใหม่ มันจะเป็นมีความรู้ความเห็นทุกเรื่องนะ แก่ๆขึ้นมาเทียบเคียงมา ถ้าถูกต้องก็แล้วไป ถ้าไม่ถูกต้องไปเชื่อมั่นก็เลยผิดพลาดใช้ใหม่ ไม่ว่าเรื่องกิจการงานเรื่องอะไรก็แล้วแต่ แม้แต่เรื่องกายเรื่องใจเราก็เหมือนกัน นี่ละพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงบอกให้ละธรรมที่เน้นซ้ำคือตณหาทิฏฐิมานะ ให้เจริญธรรมที่ไม่เน้นซ้ำเข้าใจยังที่นี้ นี่ละความรู้ความเห็นทั้งหมด ที่เรารู้ทั้งหมดก็เรียนจากที่มาเรียนตั้งแต่เกิดมา ตอนเกิดไม่มีเห็นใหม่ เมื่อไม่มีก็ไม่จำเป็นต้องไปยึดมั่นถือมั่นกับมัน เลยแค่อาศัยมัน อะไรเป็นประโยชน์อะไรถูกต้องก็ใช้ไปอาศัยไป อะไรไม่ถูกต้องไม่เป็นประโยชน์ก็ละไปซะ อย่าตามมันไป ก็เลยมีแต่การพัฒนาจิตใจตลอด เลยเรียกว่าวิปัสสนา การรู้เห็นแจ้งชัดแจ้งต่อเหตุผลทุกอย่างในตรงนั้นจึงเป็นวิปัสสนา นี่พูดเรื่องธรรมที่เน้นซ้ำให้ฟัง นี่ละเมื่อความเห็นผิดแล้วมานะมันจะไม่ยอม เห็นขันธ ๕ ว่าเป็นของกูตัวกู ว่าเป็นตัวตนของกู หรือเห็นขันธ ๕ ว่าเที่ยง การเห็นขันธ ๕ ว่าเที่ยงว่าเป็นของกูตัวกู ก็เพราะการเรียนรู้นะ ตั้งแต่เกิดมาก็เรียนรู้ของกูตัวกูอยู่ คู่กันเคยกับมันจนคิดว่าเป็นอย่างนั้นๆ เลยอุปาทานเกิด เป็นของกูเกิด ตัวกูเกิด อันนี้ก็เป็นความเห็นอันหนึ่ง มันเป็นความเห็นผิดด้วยก็ต้องละอีก ถ้าเรารู้ว่าความเห็นทั้งพวกเหล่านี้ มันไม่ได้ติดตัวติดใจเรามาตั้งแต่ต้นนะ มันเกิดจากการเรียนรู้ผิดๆต่างหาก ความไม่เท่าทัน ความไม่มีสติปัญญาเท่าทันต่อสภาวะธรรมแต่ละขณะทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ เมื่อไม่เท่าทันสภาวะธรรมเหล่านั้น จึงเรียนรู้ไปโดยความเข้าใจผิด เมื่อความเข้าใจผิดก็เลยสำคัญว่าเป็นเช่นนั้น จำไปเรื่อยๆ สะสมเป็นข้อมูลไปเรื่อยๆ สุดท้ายเลยหนาเลยลึกเข้าไปเรื่อยๆ นี่ต้นตอมันนี่พูดต้นตอให้ฟัง ต้นตอของความเห็นของสมมตินะ เกิดเพราะการเรียนรู้ตรงนี้ความเคยชินกับมัน ถ้าเราเข้าใจตรงนี้ ก็ไม่จำเป็นต้องไปยึดมั่นถือมั่นกับความรู้ความเห็นอะไร หักปล่อยหักวางซะแล้วอยู่บนปัจจุบันธรรม หักทำอะไรทุกอย่างที่ปัจจุบันธรรม หักวินิจฉัยเหตุปัจจัยที่ปัจจุบันธรรม โดยไม่มีสิ่งใดที่จะเข้ามาแทรกแซงหรือเคลือบแฝง วินิจฉัยตามเหตุตามปัจจัยล้วนๆ นี่เรื่องของมันคืออย่างนั้น อยู่ด้วยความสติปัญญาล้วนๆ นี่ตัวนี้ต่างหาก จึงเป็นเหตุแห่งความเจริญ เหตุนี้ในธรรม ๒ พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้เรื่องธรรม ๒ พูดไว้ในเรื่องของธรรมะมีแค่ ๒ ส่วนเท่านั้น

คือสังขตธรรม ธรรมที่มีปัจจัยปรุงแต่ง ทั่วโลกนี้เป็นสิ่งที่มีปัจจัยปรุงแต่ง แล้วก็ภายใน
เราคือรูปนามขั้น ๕ นี่ก็เป็นสิ่งที่มีเหตุปัจจัยปรุงแต่ง ข้อที่ ๒ คืออสังขตธรรม ธรรมที่
ไม่มีปัจจัยปรุงแต่ง คือพระนิพพานนั่นเอง ในธรรมที่มีปัจจัยปรุงแต่งก็แยกออกไปอีก
โดยคร่าวๆ เป็นธรรมที่เป็นกุศลกับธรรมที่เป็นอกุศลนั่นเอง ธรรมที่เป็นกุศลคือธรรมที่
ให้เกิดความเจริญขึ้น ธรรมที่เป็นอกุศลคือธรรมทำให้เสื่อมลง เหตุนี้เราจึงต้องมี
หน้าที่ศึกษาอยู่ ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งคือสังขตธรรม คือธรรมที่มีปัจจัยปรุงแต่ง ต้องศึกษา
ให้รู้จักธรรมที่เจริญขึ้นกับธรรมที่เสื่อมลง เพื่ออะไรทำไมไม่ต้องศึกษา ก็เพราะเราต้อง
อาศัยอยู่ในโลกนี้จึงต้องศึกษา ได้อาศัยธรรมที่เป็นกุศลอาศัยเขาอยู่ ให้ละธรรมอกุศล
เพราะเรายังต้องอาศัยกรรมตัวนั้นอยู่ เหตุที่ ๒ คือจะต้องศึกษาธรรมที่ไม่มีปัจจัยปรุง
แต่ง คือพระนิพพานคือความว่างนั่นเอง นั่นเรามีหน้าที่ศึกษาแค่ ๒ ส่วน ส่วนของ
สังขตกับส่วนของอสังขตธรรมนั่นเอง ส่วนของสังขตธรรมต้องศึกษาให้รู้เหตุปัจจัยที่
เจริญขึ้นและเสื่อมลง เมื่อเรารู้แล้วเราจะได้ว่า สิ่งไหนควรทำสิ่งไหนควรละ เพราะ
ทำไมต้องทำต้องละ เพราะเราต้องอาศัยกรรมตัวนั้นอยู่ แค่นั้นละ นี่พูดโดยย่อพูดโดย
ภาพรวมทั้งหมดนะ สรุปโดยภาพรวม ส่วนการเดินจงกรมนั่งสมาธิทำอย่างไรอันนั้น
เป็นวิธีการ เพื่อจะหาตัวสติปัญญาเข้ามาถึงจุดนี้ต่างหาก นั่นเป็นวิธีการ อันนี้พูดโดย
ภาพรวมทั้งหมด เมื่อเข้าใจภาพรวมแล้วก็หัดปล่อยวางความรู้ความเห็น พยายามเจาะ
เข้าไปวินิจฉัยภายใน ฝึกสติสมาธิปัญญาที่ปัจจุบันตลอด ให้ฝึกสติสมาธิที่ปัจจุบันตลอด
ให้รู้เหตุปัจจัยของสิ่งต่างๆ ควรเจริญควรละอะไร ให้ทำที่ปัจจุบันตรงนั้น ฝ้าสังเกตดู
เหตุนี้ในอดีตมาเหมือนกัน ไม่ว่าเรื่องอะไรแม้แต่คนจะมาจะไปก็ฝ้าสังเกตดู ว่าจะไป
เช่นไร สภาวะธรรมมันจะเดินไปอย่างไร ฝ้าสังเกตดู ดูว่าเขาจะเดินอย่างไรเขาจะไป
อย่างไร เราพร้อมที่จะแก้ไขปัญหาก็แค่นั้น เราไม่เข้าไปกำหนดว่าต้องเป็นเช่นนั้น
ต้องเป็นเช่นนี้ แต่เราเป็นผู้ดูฝ้าดู ฝ้าดูว่าเขาจะไปอย่างไร เขาจะเป็นอย่างไร เราก็
ปรับปรุงให้เหมาะสมต่อสถานการณ์ตรงนั้นแค่นั้น อันนี้พูดให้ฟังเรื่องธรรมที่เน้นซ้ำ
พอเข้าใจไหมละ ใครจะถามอะไร มีโอกาสสนทนากัน เพราะฉะนั้นนี้หัดวางความรู้
ความเห็น เราอยู่เราวชไม่ใช่เพื่อยึด สิ่งใดถูกก็ถูกโดยสมมติ ผิดก็ผิดโดยสมมติ หัด
วางความรู้ความเห็น แก้ไขไปตามปัจจุบันธรรม ไม่นั่นนอกคติมันจะแอบแฝงตลอด นอกค
ติมันจะแอบแฝงตลอด เมื่อนอกคตินอกคตินั้นจะแอบแฝงตลอด ฝ้าดูฝ้าดูฝ้าดู
คือเหตุผลนั่นเอง ผู้โกรธย่อมไม่เห็นธรรมนั่นเอง ย่อมไม่รู้ธรรมย่อมไม่เห็นธรรม นั่น

พุทธพจน์ตรัสไว้ชัดเจน เพราะฉะนั้นการมีอคติเข้าไป โกรธนี้เป็นโทษาคติ การมีอคติเข้าไปย่อมบัง ก็เท่ากับยึดความเห็นนั่นเอง ของกูตัวกูนั่นเอง มันจึงบังเหลี่ยมทุกอย่าง นี่เพราะฉะนั้นต้องวางใจ วางทุกอย่าง หักวางความรู้ความเห็น ความรู้ที่ไม่ใช่ของเรา ความเห็นที่ไม่ใช่ของเราหักวาง แค่อาศัยเขาอยู่ไปวันๆ อาศัยเขาทำเป็นวันๆไป อาตมาจึงบอกที่อุป เขาเขียนแปลนศาลานี้ให้ เขาก็ถามเรา เราไปที่บ้านเขาที่จังหวัดตาก ที่มหาวิทยาลัย เขานิมนต์ไปฉันเพลที่นั่นแล้วเขาก็เล่าให้ฟัง นี่น้ำคือหมายถึงภรรยาเขา เขาได้เสนอ ตัวที่อุปนี้ได้เสนอมกรรมทางหลวง ให้วิจัยการออกแบบสร้างถนนแบบใหม่ เพราะแบบที่เราใช้อยู่นี้ใช้มานานแล้ว แล้วก็ไปใช้ตามอเมริกัน ตอนนี้อยู่สภาองเกรสอเมริกาได้ทุ่มทุนวิจัยเรื่องการสร้างถนนใหม่ ได้วิจัยถึงเหตุปัจจัยต่างๆแล้วจึงเสนอให้เขาได้เปลี่ยนการออกแบบใหม่หมดแล้ว ออสเตรเลียก็ได้นำมาใช้ ก็เริ่มเปลี่ยนเหมือนกัน แบบเก่าเลิกใช้แล้ว เขาก็มาเสนอมกรรมทางหลวงให้ทำวิจัยดูสิว่า มันจะเข้าได้กับของเราไหม ควรไปใช้ไหม เพราะถ้าใช้ขึ้นมา ถ้าถนนนั้นคงทนได้นาน ก็จะทำให้อายุถนนนั้นนาน การซ่อมแซมข้างล่าง งบประมาณที่จะเสียไปจะลดลง ทีนี้ภรรยาเขาก็ถามขึ้นมา เดี่ยวเขาไม่ขโมยความคิดไอเดียตัวนี้ไปหรือ แล้วก็เล่าให้เราฟัง เราก็เลยหัวเราะ ก็เลยบอกคิสิให้ขโมยไป คินะให้ขโมย กลัวแต่เขาไม่ขโมย เลยขยายความขึ้นอีก ข้อแรกการที่เราเสนอมกรรมทางหลวงให้สร้างทางแบบใหม่เพื่ออะไร ก็เพื่อให้เกิดประโยชน์เกิดขึ้นต่อส่วนรวมใช้ไหม เขาขโมยไปแล้วเขาไปทำอะไร ก็คือประโยชน์ก็เกิดส่วนรวมตรงวัตถุประสงค์เรา เพียงแต่เราไม่ได้ชื่อได้หน้า แต่คนอื่นได้ อันนั้นไม่สำคัญ สำคัญที่จุดประสงค์ เหมือนผู้บริหารมีกลวิธีอย่างไรทำให้ลูกน้องทำงาน ใจใหม่ เมื่อลูกน้องทำงานก็ถือว่าสัมฤทธิ์ผลใจใหม่ อันนี้เราก็มองมุมนี้ก็ได้ เหมือนผู้บริหารนะให้เขาไปทำประโยชน์ คือเขาสร้างทางขึ้นมาได้ก็สัมฤทธิ์ผล อันนี้ดูแบบไม่เอาดูแบบได้ประโยชน์ นี่เขาก็เลยหัวเราะ ภรรยาเขาก็ฟังอยู่ห่างๆนั่นล่ะ นี่ เอ้า ก็จุดประสงค์เราต้องการให้เขาสร้างอยู่แล้ว เขาจะสร้างโดยเราไม่ได้ชื่อคิสิ ทีนี้เราก็ยังย้ำเข้าไปอีกนะทีนี้ นี่ย้ำอีกนะ ถามว่าที่อุปตอนเกิดมาเรียนรู้วิชาวิศวะฯใหม่ ไม่รู้ มาเรียนรู้วิชาวิศวะฯในโลกนี้ใจใหม่ ใจ ตอนเกิดมาไม่มีความรู้วิชาวิศวะฯ ความรู้วิชาวิศวะฯนี้เป็นของของโลกมีอยู่ในโลกเรามาเรียนเอาไม่ใช่หรือ ใจ เมื่อเป็นของโลกก็คืนโลกเขาไปสิ มันไม่ใช่ของเรา จะไปตระหนี่ไปอะไรไว้ จะไปอยากได้หน้าหรือเป็นของกูตัวกูหรือ เขาหัวเราะก็ากเลย เออใช่ เอ้าก็มันไม่ใช่ของเราเรามาเรียนในโลกมันก็

ของโลก ของโลกก็คืนเขาไปนั่นล่ะเรียกว่ากตัญญูกตเวทิตารู้คุณ รู้คุณแผ่นดินแล้วคืน ต่อแผ่นดิน นั่นล่ะผู้ที่มีจิตใจสูงไม่เอา นี่เราบอก ๒ เรื่องนะ เรื่องแรก คือจุดประสงค์ เราต้องการให้มันเกิดขึ้นไม่ใช่หรือ เรื่องที่สอง มันไม่ใช่ของเราตั้งแต่ต้นแล้ว ของโลก ก็คืนโลกเขาไปทำประโยชน์ นี่ล่ะคือความกตัญญูกตเวทิตา จึงเรียกน้ำทิพย์มาที่หลังอีก เรียกน้ำทิพย์มาพูดอีก ภรรยาเขา แนะนำเองเขาก็เข้าใจ ก็เลยหายข้องใจ ให้เขาขโมย ไปเลยกลัวแต่ไม่ขโมย หือ เหมือนกันวัดเราทำ ถ้าเขาจะมาเอาให้เขามาเอาไปเลยขโมย ไปเลย ถ้าเกิดประโยชน์ต่อเขาให้ไปเลย เราไม่ตระหนี่หรืออก ให้ประโยชน์มันเกิด ของๆโลกไม่ใช่ของนะ อตมาคิดทุกที เงินทองของทุกอย่างไม่ใช่ของเราเป็นของโลก เอามาทำประโยชน์ให้โลกเฉยๆ ของโลกแล้วเราจะไปตระหนี่ทำไม ใครจะได้ชื่อก็ให้ เขาไปเถอะเขายังอยากได้ชื่อ ก็ให้เขามีความสุขก็ดีแล้ว เราให้ไปอย่างเดียวก๊จบ นี่ เรียกว่าแก้ทุกข์ในใจ ถ้าตระหนี่ขึ้นมาถ้าขัดเคืองขึ้นมาก็มีทุกข์ในใจ เราก็ใช้สติปัญญา แก้ทุกข์ใจเราก็พอแล้ว ใจใหม่ล่ะ แก้ทุกข์ใจอย่างเดียวพอแล้ว ใครจะคิดจะเลวอย่างไรก็ ให้เขาดีเขาเลวไปเถอะ เราไม่ทุกข์ก็พอแล้ว ใครจะว่าอย่างไรก็ให้เขาว่าเถอะ ก็เรื่อง ของปากเขา หือ เรื่องของสมมตินะ เรื่องของความรู้ที่เขาเรียนมาอย่างนั้น เขาหลงใน ความรู้เขาก็ต้องพูดแบบนั้น มันก็เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา ก็ให้เขาพูดไปเท่านั้น ก๊จบ เราไม่มีสิทธิ์จะไปห้ามปากเขา แต่เรามีสิทธิ์ที่จะไม่เอา เขาจะพูดอย่างไรมันก็เกิด แล้วก็ดับไปไหลไปทั้งนั้นนะ เรายกษาใจเราอย่างเดียว รักษาใจของเราอย่างเดียว รู้ ไม่ใช่เพื่อยินดียินร้าย รู้เพื่อรู้เหตุปัจจัยเฉยๆ เรารู้แล้วเหตุปัจจัยเขาหลงอย่างไรก็ให้เขา หลงไปเท่านั้นจบ เราไม่จำเป็นต้องไปขัดเคือง เกิดแล้วก็ดับไปแต่ละอย่าง พูดด้วยเหตุ ด้วยผลแล้วก๊จบ เข้าใจเหตุผลเรื่องนั้นเรื่องนั้นแล้วก๊จบ เอ็งต้องเฝ้าดูสภาวะธรรมมันจะ มาอย่างไรมันจะไปอย่างไรเข้าใจยังละบึก หือ วันนี้พูดเรื่องนี้เข้าใจไหม นี่ล่ะทำไมคน จึงบรรลुरुทธมเฉพาะพระพักตร์ เพราะเขาเป็นแก้วที่ว่าง แล้วเขามีศรัทธาเต็มเปี่ยมใน การฟัง เขามีวิริยะเต็มเปี่ยมในการฟัง เขามีสติเต็มเปี่ยมในการฟัง เขามีสมาธิเต็มเปี่ยม ในการฟัง เขามีปัญญาเต็มเปี่ยมในการฟัง พลังเขามีเต็มที่มีมันจึงบรรลुरुทธม แต่ของเรา มีแต่ทำลายศรัทธาตัวเองให้ด้อยลง มีสติต้องขอลบออกสักแปดให้มันเหลือสอง มีสอง ขอลบอีกสักสามให้มันติดลบ นี่หรือมนุษย์ผู้ประเสริฐจริงไหมล่ะ ส่วนใหญ่จะเป็น แบบนั้นนะ อตมาจึงพูดให้ฟังถึงชี้ที่นี้ พูดให้มันฟังเลยนะ ทำไมจะต้องถึงเลสงสัยเมื่อ อยู่กับเราแล้ว ถามง่าย ๆ ความถึงเลสงสัยนี้ ใครได้ประโยชน์ใครเสียประโยชน์ อันนี้

จะวินิจฉัยให้ฟังกัน หือ เวลาถึงเลตงสัยนี้จิตเป็นหนึ่งหรือเป็นสอง (เป็นสอง) เป็นสอง มีพลังหรือไม่มีพลัง (ไม่มีพลัง) ไม่มีพลังแล้วทำไมทำให้ตัวเองไม่มีพลัง นั่นคือกรรมใหม่ แล้วจะมาโทษมันนั่นผิดแล้วนะ ตัวเองทำตัวเองนะ แค่นี้ละคนไม่ได้ดูตัวเอง คือเขาเรียกว่าฉลาดน้อยหน่อย ลืมคิดถึงเหตุถึงผล การถึงเลตงสัยนี้ทำให้จิตเราไม่มีพลัง ศรัทธาไม่มีแล้วนี่ พลังคือศรัทธา วิริยะก็ไม่มี สติก็ไม่มี สมาธิปัญญา ก็ไม่มีแล้วนี่ มันเป็นสองแล้ว มันไม่มีพลัง ทำไมไม่ทำให้มันเป็นหนึ่ง หน้าที่เราต้องทำให้มันเป็นหนึ่งไม่ใช่ทำให้เป็นสองนะ แต่หน้าที่ตัวที่ทำให้เป็นสองคืออะไร ก็คืออวิชชา นั่นเอง หน้าที่สติปัญญาต้องทำให้เป็นหนึ่งต่างหาก แค่นี้ละฟังออกใหม่ หือ หนูฟังออกใหม่ ทำไมต้องถึงเลตงสัย จะถูกจะผิดยังไม่รู้หรือ แค่สงสัยแล้วหมดกำลังแล้ว นี่อันนี้ง่ายๆนะ นี่ง่ายๆเลยนี้ เราดูแค่ผลตรงนี้ปัจจุบันตรงนี้ไม่ต้องไปดูเรื่องอื่นเลย เหมือนจะซักฟายอยู่แล้วทำไมต้องซักด้วยความทุกข์ นี่จึงแนะนำโยมเมื่อวานมา โอ เราจะไปสร้งน้ำก็ไม่ได้รื่องห่มรื่องให้มา นั่งรื่องให้อยู่ตรงนี้ก็เกือบชั่วโมงแล้ว ก็เลยไปตรงโรงครัวนั่นอีกแล้วเราฟังพอดิทำปุณเสร็จ ก็มานั่งกราบ เห็นเขาร้องไห้ซัดน้ำตาอยู่รื่อย ไม่ใช่อายุน้อยแล้วนะ ๔๐ กว่าแล้วนะจะ ๕๐ แล้วนะ นี่รื่องให้ปะทะกับแม่มาก็จึงแนะนำไป แนะนำไป ทำไมชีวิตนี้เกิดมาแล้วทำไมไม่ดำเนินชีวิตด้วยความไม่ทุกข์ละ ทำไมต้องเดินชีวิตด้วยความทุกข์ นี่ตั้งปัญหาถาม พุดนานเหมือนกันนะไม่คิดว่าจะพุดได้นะ ไม่คิดว่าจะพุดได้เมื่อวานนี้ เพราะไม่รู้จะพุดอะไร ก็เลยพุดไปๆๆๆ เขาก็ฟังไปเกือบครึ่งชั่วโมง พอเราหยุดพุดเขาบอก เอ้า พุดต่อสิอะไรว่าอย่างไรนะตรงนี้ เขาตั้งใจฟังจากร้องไห้เลยหน้าตาเข้มขึ้นขึ้นหยุดรื่องให้เลยแล้วยังปวารณาอีกจะพาไปทำพาสปอร์ต เราจึงตั้งปัญหาถามเขา ทำไมต้องอยู่ด้วยความทุกข์ ชีวิตโยมนี้ทุกข์มามากนะ เขายอมรับว่าชีวิตเขาทุกข์มามาก แล้วทำไมเราต้องอยู่ด้วยความทุกข์ อันนี้ไม่ใช่บอกให้เกียจคร้านการงาน การงานต้องทำ แต่ทำอะไรทำไมไม่ทุกข์ นี่คือปัญหาที่เราต้องถามตัวเอง แล้วเราจะได้อำตอบ เราจะต้องหาวิธีการที่จะทำอย่างไรไม่ทุกข์ ทำปกตินั่นละแต่ทำไมไม่ทุกข์ ไอ้คนทำปกตินั่นละแต่ทุกข์ มันมี ๒ แบบ ทำอย่างไรจะไม่ทุกข์ อาตมาชอบไม่รู้ช่วงนี้มันชอบตั้งปัญหาถาม หือ อย่างที่ถ้ายายปริก พอขึ้นนั่งไม่รู้จะพุดอย่างไรจะเตือนสติ บ๊อบ จิตมันพลิกเลย มันมีปีติขึ้นมา รู้ทันทีถ้าแสดงธรรมออกไปตอนนั้นนี่ จะมีคนบรรลุธรรมทันที มันบอกเลยทันทีเลย แล้วก็มีคนเข้าใจธรรมะจริงๆ มันเป็นของเขาเองนะ จึงตั้งปัญหาให้สอนว่า ปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร แล้ว

การคิดการพูดการกระทำนั้นตรงกับข้อหนึ่งไหม นี่ไปหลายอย่าง นี่อันนี้ให้ไปข้อไป
ขบคิด ไปพิจารณามันจะได้คติ เตือนสติตัวเองนั่นเอง ทำไมต้องอยู่ด้วยความทุกข์
เพราะโลกมันทุกข์อยู่แล้ว ชั้น ๕ มันทุกข์อยู่แล้ว กายมันทุกข์อยู่นะต้องแก้เจ็บตาย
แต่ใจมันไม่ทุกข์ได้นะ แล้วจะทำอย่างไรไม่อยู่ด้วยความทุกข์ อยู่บนความทุกข์แต่ใจไม่
ทุกข์ ทำอย่างไรละ นี่ละจะเป็นปัญหาที่เราจะต้องไปวินิจฉัยวิจัยอยู่เรื่อยๆ แล้วเราจะ
ได้คำตอบ เพราะเมื่อเรามีคำถามตัวเองแล้ว สติปัญญามันจะหมุนออกมาทันที หมุน
ออกมาสู่วงงาน คนที่เจริญสมณะส่วนใหญ่ปัญญาไม่เกิดเพราะอะไร เพราะไปฝึกบังคับ
จิตให้หยุดนิ่ง หัดไม่ยอมให้คิด ให้อั้วพวกไม่มีสมาธิก็หัดคิดมาก คิดในเรื่องที่ไร้สาระ
คิดแต่เรื่องของกูตัวกู เพราะอะไร เพราะไม่มีคำถาม นี่พวกสมณะพวกวิปัสสนา
เหมือนกัน เราเลยป้อนคำถามอยู่อย่างไรทำอย่างไรจะทำไม่ทุกข์ อันนี้เป็นคำถามแล้วว่า
จะต้องไปหา พอไปหามันก็เลยมีงานทำ ถ้าคนทำนะ พอมีงานทำปัญญาก็จะเกิด แล้วก็
จะหาวิธีการอยู่ด้วยความไม่ทุกข์ ไม่หนีนะ คนไหนหนีคนนั้นแสดงว่ายังหลงอะไร
บางอย่างอยู่ อยู่อย่างไรจะอยู่ด้วยความไม่ทุกข์ หือ ตั้งคำถามแถมบอกแถมเอา เอาไป
พิจารณาไปใส่ใจจะระวางจิตไม่ให้ทุกข์แล้ว แถมจะระวางจิตแล้วนะ อย่างโยมเหมือนนี่เขา
เริ่มระวางจิตแล้วนะ คนที่มาระวางจิตแล้วไม่ใช่เล่นนะ คนนั้นมีความคิดที่จะระวางจิต
รักษาจิตแล้ว คนนั้นจะมีความก้าวหน้าความเจริญในอนาคต มีเจตนาเกิดแล้วนี่ ซิเรา
บางคนบวชมาสิบปียังไม่มีเจตนาจะระวางจิตเลยนะ เชื้อใหม่ แต่โยมฟังฉันอยู่ครึ่ง
ชั่วโมงเท่านั้น เขามีเจตนาจะระวางจิตแล้ว เขาบอกออกมาเองเลย เพราะฉันไม่ได้พูด
อะไรนี่ พูดความจริง แล้วก็ให้แง่คิดให้คติที่เขาไม่เคยคิดเคยเห็น ไปขบคิดพิจารณา
แง่มุมที่เขาไม่เคยคิดเคยเห็น เหตุนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสไว้ว่า “การเกิดเป็น
มนุษย์เป็นของหาได้ยาก” ยากจริงๆ ฝูงๆสัตว์โลกนี้มีเท่าไร แล้วเกิดเป็นคน
เท่าไร น้อยกว่าสัตว์เยอะ ยังไม่พูดถึงพวกจิตวิญญาณที่เราไม่เห็นอีกนะที่รอเกิด ไม่รู้
จะได้เกิด เพราะการเกิดมนุษย์ต้องมีคุณธรรมอันหนึ่ง นี่ข้อที่หนึ่ง “การเกิดของ
พระพุทธเจ้าก็เป็นของหาได้ยาก” เพราะอะไร เพราะพระพุทธเจ้าจะเกิดแต่ละพระองค์
ต้องสร้างบารมีอย่างต่ำๆ ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป “การได้ฟังสัทธรรมของพระผู้มี
พระภาคเจ้าก็เป็นของหาได้ยาก” เพราะอะไร เพราะธรรมะนั้นจะออกมาได้
พระพุทธเจ้าต้องสร้างบารมี ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป จึงมาตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิ
ญาณ ธรรมะนั้นจึงออกมาได้ เรายังได้ยินได้ฟังจากท่าน เป็นสาวกตรงนี่จึงเป็นบุญลาภ

อันหนึ่ง ซึ่งเป็นหาได้ยากนะ แต่ที่นี้เรามองข้ามสิ่งเหล่านี้ก็คือประมาณนั่นเอง นี่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า พุทธพจน์นะที่ฉันพูดอยู่นี้ ท่านเตือนสติ แต่คนจะขบคิดใหม่ ฉันเพิ่งได้คำตอบว่าทำไมมันยาก ยากเพราะพระองค์ตั้ง ๒๐ อสงไขยแสนมหากัปค่อย เกิดได้ธรรมะ แต่เราไม่เห็นเราไม่ได้ลงทุนเหมือนลูก สักเกตใหม่ลูกคนรวยบางคนเสีย นะ เพราะพ่อแม่หาเงินไว้ให้เยอะก็เลยใช้อย่างฟุ่มเฟือยเลยเสีย ไม่รู้คุณค่าของเงินใน ธรรมะเหมือนกันก็เหมือนลูกคนรวย ได้มาง่ายๆแต่ไม่ใส่ใจก็เลยเสีย ฉันใดก็ฉันนั้น เลยไม่ได้ประโยชน์ นี่พูดให้ฟัง มีใครมีอะไรจะถาม มาพบกัน ไม่มีแล้วก็จะได้หยุด นี่ จะได้หยุดได้พักผ่อน พຽງนี้ก็เตรียมชะ พຽງนี้ใครจะไปจัดอาสนะอะไรก็แล้วแต่ คุณ สถานการณ์นี้ฉันก็ไม่รู้ว่ามันจะออกหัวออกก้อย ก็ต้องดูปัจจุบัน ใช้สติปัญญาที่ปัจจุบัน ธรรม สิ่งที่เราพูดเราอะไรนี่ก็คือการระมัดระวังการเตรียมการไว้ ก็ดูนะไม่ใช่ไม่ถูก แต่จะ ๑๐๐ เปอร์เซนต์นี้ ณ เวลานั้นเอง มันจะออกไปทางไหน แล้วพูดให้ฟัง ฉันแก้ หมด อาหารบิณฑบาตฉันก็แก้หมดเหมือนกัน ฉันเพิ่มเติม ตัดส่วนบางส่วนเพิ่มเติม เพื่ออะไร เพื่อเอาสังขารออกมาพูด แล้วให้ไปขบคิดดูสิ สักวันหนึ่งคำพูดเหล่านี้เขา อาจจะได้ถูกคิด ไม่ว่าพระชิวหรือฆราวาสที่ได้ยินได้ฟัง ถ้าเขาได้ถูกคิด วันหนึ่งเขาจะรู้ ถึงคุณค่ามหาศาลของอาหารบิณฑบาตที่ฉันพาพูด จะรู้ถึงคุณค่ามหาศาลสิ่งที่ฉันเอา ออกมา เพราะมันเป็นหญ้าปากคอก มันเป็นส่วนที่ดำเนินเข้าไปสู่ความเป็นอนัตตา นั่นเอง เข้าก็ขอยุติแต่เพียงเท่านี้ ยะถา วาริระหาฯ.

บทพิจารณาอาหาร

อาหารบิณฑบาต ที่ได้มาในวันนี้ ได้มาด้วยอนุภาพ คุณแห่งพระพุทธเจ้า ได้มาด้วยอนุภาพ คุณแห่งพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ได้มาด้วยอนุภาพ คุณแห่งพระอรหันตเจ้า ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาก่อน

อาหารนี้ประกอบด้วยธาตุ๔ ดินน้ำไฟลม เป็นของปฏิญกุล ไม่เที่ยง เกิดตามเหตุ ปัจจัย ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง

กายนี้ประกอบด้วยธาตุ๔ ดินน้ำไฟลม เป็นของไม่สวยงาม เกิดตามเหตุปัจจัย ต้องแก่เจ็บตายไป ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา

การฉันอาหารนี้ เพียงแค่อาศัย เพื่อดับความหิว ล้วนแล้วแต่เรื่องเหตุปัจจัย เรื่องของธาตุ.